

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobkyně: **Ing. H. W.**, zast. JUDr. Janem Kozubkem, advokátem se sídlem na adrese: Becker a Poliakoff, s.r.o., U Prašné brány 1078/1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č.j. x, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2012, č. j. 2 Ad 5/2011 - 23, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná podala kasační stížnost proti shora citovanému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým zrušil její rozhodnutí ze dne 25. 11. 2010, č.j. x. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 9. 9. 2010, č.j. x, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 10. 2010, č.j. x. Jím bylo rozhodnuto o správnosti v evidenčním listu důchodového pojištění žalobkyně ze dne 8. 7. 2008 tak, že řízení o zápisu za rok 1998 bylo zastaveno a zápis v evidenčních listech důchodového pojištění za roky 2004, 2005, 2006 a 2007 byl shledán správným.

Podstatou uvedeného soudního sporu je otázka, zda v případě neplatného rozvázání pracovního poměru má být částka náhrady mzdy náležící žalobkyni zohledněna za měsíc, kdy jí tato částka náhrady mzdy náležela, či až v době, kdy tato náhrada mzdy byla jejím zaměstnavatelem vyplacena.

Součástí kasační stížnosti byl rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaná jej odůvodňovala zásadou hospodárnosti řízení vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Realizace kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu by si dle jejího tvrzení vyžádala značné administrativní nároky jak pro ni, tak pro bývalého zaměstnavatele žalobkyně. Přitom, pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a rozsudek městského soudu zrušil, dostala by se věc do stadia nového posouzení žaloby. Není vyloučeno, že městský soud by musel svůj názor změnit a rozhodnout opačně, což by mělo za následek, že původní zrušené rozhodnutí žalované by

se stalo znovu způsobilým vzbuzovat právní účinky a celý administrativní proces spojený s realizací kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu by se stal zcela bezpředmětným. Záležitost navíc dle mínění žalované není pro žalobkyni urgentní, neboť spor se týká obsahu dokladu, který bude sloužit jako podklad pro rozhodnutí žalované, jež bude vzhledem k věku žalobkyně vydáváno až v budoucnu, kdy již bude celý problém jistě vyřešen. Žalovaná tak vyjádřila přesvědčení, že jsou splněny podmínky dle § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobkyně s uvedeným návrhem nesouhlasila. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by jí v současné době poškodilo z hlediska vyplácení nesprávně vypočtené výše invalidního důchodu.

Nejvyšší správní soud důvody pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti neshledal.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná odůvodnila svůj návrh v podstatě pouze tím, že výkon rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností by pro ni i pro bývalého zaměstnavatele žalobkyně znamenal značné administrativní nároky. Vyjádřila obavu, že tato práce by mohla přijít vniveč, pokud by Nejvyšší správní soud v budoucnu při rozhodování o meritu věci dospěl k závěru, že původní postup žalované byl v souladu se zákonem.

Předně Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost tvrdit a prokázat vznik „nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám“ v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stíhá stěžovatele. Z obsahu návrhu žalované je ale zřejmé, že sama žalovaná netvrdila, že by jí výkonem napadeného rozhodnutí městského soudu mohla vzniknout újma ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení. Účelem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mělo být pouze předejít „zbytečné“ práci zaměstnanců žalované spojené s realizací rozhodnutí městského soudu a případným následným navrácením do původního stavu. Takový důsledek spojený s kasační stížností napadeným rozsudkem městského soudu však dle Nejvyššího správního soudu za vznik „nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám“ na straně stěžovatelky rozhodně označit nelze.

Důsledky rozhodnutí pro bývalého zaměstnance žalobkyně pak s ohledem na shora citovanou dikci § 37 odst. 2 s. ř. s. nejsou pro posouzení návrhu žalované právně významné vůbec.

Za této situace tak není naplněna hned první ze shora citovaných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.

Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak v daném případě naplněny nebyly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu